

[Ole Bjørn Kraft.]

føjet i det russiske Magtsystem. Jeg vil her, da Finlands Navn nævnes, give Tilslutning til de Udtalelser, den højtærede Udenrigsminister fremsatte i Dag her i Tinget. Jeg ved, at den danske Rigsdags Tanker i disse Dage er hos den finske Folkerepræsentation med de varmeste Ønsker for Finlands frie, demokratiske Fremtid.

Ved det, der her er sket langs Europas Østgrænse, er en Befolkning paa over 100 Millioner gledet ud af det europæiske Samvirke. Den russiske Grænse har forskudt sig ind mod Europas Hjerte. I 1750 laa den 1 200 km, i 1790 1 050 km, i 1800 750 km, i 1815 200 km derfra, men i Dag sidder Russerne i Berlin. Den russiske Grænse gaar fra Stettin til Triest. De russiske Forposter staar foran Lybæks Porte.

Hvilke Slutninger man end vil drage heraf, er det Kendsgerninger, som vi maa forstaa Rækkevidden af, som er i Modsætning baade til vore Ønskedrømme og til vore tilvante Forestillinger. Kun godt to Aar efter Freden er de politiske Vilkaar, baade for de smaa og de store Stater, fundamentalt ændret ved en maalbevidst russisk Ekspansionspolitik, der er gaaet paa tværs af alle de Forestillinger, Menneskene havde gjort sig om Forholdene efter Krigen, paa tværs af Atlanterhavsdeklarationen, paa tværs af De Forenede Nationers Pagt.

Lad det blive sagt aabent, at det er sket ved Metoder, som vi troede at Krigen var blevet ført for at udrydde. Det er, som om vi nu oplever, hvad vi allerede een Gang har gennemlevet, som om vi sidder og venter, at Tæppet skal gaa op for et nyt Stykke, og saa ser vi det gamle blive spillet igennem en Gang igen: Truslerne, Propagandaen, Løgnene, Demonstrationerne, Kuppene, Diktatorerne, det hemmelige Politi, Udrensningerne, Koncentrationslejrene. Skal vi lukke Øjnene derfor og tie? Vi har gjort det en Gang før og oplevet Frihedens Forlis. Vi føler, at alt, hvad vi har troet genvundet og sikret, paa ny er i Fare. Vi kan ikke være neutrale over for Frihedens Sag. Vi maa bekende, at denne Verden ikke er vor, og vi vil kæmpe imod, at denne Skæbne skal ramme os; hvad enten den vil komme til os som Faar eller Ulv, maa vi rive Forklædningen af den.

Rusland besidder nu det halve Europa; det er en Kendsgerning, vi konstaterer. Vi har oplevet, hvorledes Rusland med alle til Raadighed staaende Midler har søgt at faa og har faaet kommunistisk Kontrol over Østeuropa. Er det Maalet at naa det samme i Resten af de europæiske Stater? Det er det

ængstelige Spørgsmaal, som der ingen Grund er til at skjule. Følger Rusland den historiske Vane, der synes at være en historisk Lov, at den, der besidder det halve Europa, ligesom af en Skæbne tvinges til ogsaa at ville besidde det hele for ikke at miste det vundne? Det var Napoleons Skæbne, det var Hitlers Skæbne. De mistede alt.

Saaledes er Europa i Dag opdelt, ikke, som det ofte fremstilles, i en Øst- og en Vestblok. Østblokken er en Realitet, der er baseret paa autoritær Ideologi med en fast Ledelse og et sikkert ikke ringe Militærberejdskab. En Vestblok af samme faste Karakter eksisterer ikke. Her findes en Række større eller mindre Stater, forbundet i fælles demokratisk Livssyn, i gammel rod-fæstet Kultur, fælles Retsbegreber og menneskelige Idealer. Denne Samling af Stater, hvis Livsindstilling, Traditioner og Haab ogsaa deles af De forenede Stater i Amerika, har oprindeligt ikke haft Ønske om nogen nøjere Sammenslutning, endsiget et politisk og militært Forbund. De satte deres Forventninger til De Forenede Nationer, inden for hvis Rammer de ønskede at samarbejde ogsaa med alle andre Stater om en Genopbygning efter Krigen og om at trykke Freden. De havde vendt deres Blik bort fra Krigen og dens Voldsmetoder imod de store økonomiske og sociale Problemer, med hvilke en Verden altid maa tage Livtag efter en stor ødelæggende Krig. De nærede, saa sandt, saa svage, saa fattige og ødelagte de var, intet andet Ønske end Fred og Ro til at bygge deres sønderskudte Byer op igen, rense deres Marker og Haver for Miner, skaffe Brød og Klæder til deres sultne og hærgede Befolkning, faa deres Industriers Hjul til at snurre og faa deres gamle Handelsveje aabne igen. Som vi her i Norden aandeligt, politisk og kulturelt føler os nøje forbundet med dem, ja, regner os som et uadskilleligt Led af den vesteuropæiske Kulturkreds, havde vi efter Krigens Afslutning og Befrielsen kun de samme Ønsker, havde ingen anden Trang end at faa Lov til at samle vore Kræfter om at løse denne den haarde Nødvendigheds fredelige, men vanskelige Opgave. Genopbygningen i Norden og i Vesteuropa er en Forudsætning for, at stabile politiske og sociale Tilstande kan skabes, en Forudsætning for, at Freden atter kan faa et Hjemsted i Europa, og til dette Værk ønskede de og vi Samarbejde med alle europæiske Stater i Nord og i Syd, i Øst og i Vest.

Europas Genopbygning er hele Verdens Interesse, uden den ingen varig Fred, intet varigt Fremskridt, ingen varig For-